

Ratsaorienteerumine ja seenelkäik

Kui seda viimast ehk seenelkäiku peavad enamik eestlastest sügisel iseenesestmõistetavaks tegevuseks, siis ratsaorienteerumise võistlustele kaasa-alamist üsnagi arusaamatuks tegevuseks.

AIVAR KALLAS
MTÜ SAARE TALUELU

Aga siiski oli võimalik 20. septembril, kui toimusid Saare maakonna 16. ratsaorienteerumise meistrivõistlused, need kaks toredat tegevust ühendada. Võistluspaik oli paljudele juba tuttav Üru kant Kihelkonna vallas ja start esimestele ratsanikele anti kell 12.00. Selleks ajaks olid aegsasti kohale jõudnud ka staažikad Saaremaa hobusekasvatajad Kuuse Juhan ja Kirstu Aili, kellest viimane oma prillidki hajameelsele võistlejale välja oli jõudnud laenutada. Siinkohal ei hakka seenekorjamise taktikat ja reegleid üle kordama, küll aga anname väikese selgituse selle kohta, mida see ratsaorienteerumine endast kujutab. See spordiala on maailmas oma erinevates variatsioonides vägagi populaarne, Eestis siiski veel vähetuntud. Meie võistleme tavaliste orienteerumise võistlusmääruste järgi, aga selle vahega, et jooksjate asemel on ratsanik hobusega. Ja et võistlus turvalisem oleks ja veel kasinate ratsutamise või orienteerumise oskustega sportlased samuti kaasa saaks lüüa, on meie võistlus paaridele (kaks hobust ja kaks ratsanikku). Kui 16 aastat tagasi saarlased selle alaga tegelema hakkasid, lootisime ratsaorienteerumise kiiret laienemist ka mandrimaale. Laia kandepinda pole ala küll saavutanud, aga esimesed võistlused on sealgi edukalt peetud (ja ikka saarlaste osavõtul). Et meie võistlused alati lahtised on olnud, siis ka seekord olid kohal külalised võistlejad ja kaasa-elajad mandrilt. Paraku juhtus ka seekord nii nagu alati, et võit jäeti siiski koju.

22 kontrollpunktiga, linnulennult 13,3 km pikkuse **raja kiireimad olid Tiina Vester (hobusel Taat) ja Kalmer Kivirai (Ruudik)** ajaga 1:09.08. Teiseks tulid Miina-Eliise Udeküll (Hotshot) ja Kristiin Helisalu (Rooma) 1:13.33-ga ning pronksmedalid läksid Martina Rihkrandile (Speedy-Nita) ja Aivar Kallasele (Tuudur) ajaga 1:37.30. Et aga hobune pole lind ja ratsanikud ka mitte maailmatasemel

orienteerujad, siis targad aparaadid näitasid mahajoostud distantsiks üle 20 km hobuse kohta.

Sama raja läbisid ka rattaorienteerujad ja seal olid kolm paremat meest Kaido Eichfus (1:14.28), Jüri Linde (1:15.41) ja Heljus Saks (1:18.47). Naiste medalikolmik oli Vaige Aav (2:02.18), Ann Saks (2:02.28) ja Marika Saks (2:11.40).

Asjaliku auhinnalaua, imekauni ja ülisuure tordi, toitva supi ja muu hea-parema eest hoolitsesid Saare Agrovaru AS, Kapra Vanametall OÜ, Koplímäe Mahe Talu, Saksa Talupood, Taluapteek OÜ, Valdek Jõgi, Sigvart Pillbas, Kalvi Humal, Maria Kaljuste, mesinik Ergi Oolup, Jana Šukis-Rand, Janne Vaher, Liina Lepa, Katrina Allikmaa, Sülla Ökotalu, Kaitseliidu meedikud ja kõige tähtsama tegelasena kodanik Ilmataat.

Võistlused viis läbi Saaremaa OK (kodulehel on üleval ka protokollid) koostöös MTÜ Saare Talueluga. Ka seenelised said oma ülesannetega (nautida kauneid hobuseid, ergutada võistlejaid metsaradadel, lohutada eksinud võistlejaid ja aplodeerida võitjatele lõputseremoonial) ilusasti hakkama.

Vastab Tiina Vester

Palju õnne! Kui kaua olete selle alaga tegelenud?

Esmakordselt sattusin võistlema 1999. aastal ja olen püüdnud tänaseni kõigist võistlustest osa võtta. Esimesel võistlusel sain auväärse 6nda koha ning auhinnaks suure taldriku, mis on mul siiani alles. Kuna mulle meeldib ratsutada maastikul, siis nii see läks ja pisiku külge saingi. Kindlasti mängis rolli ka Saaremaa orienteerumisklubi, kes on seda ala siin Saaremaal elus hoidnud ja võistlusi korraldanud. Mujal Eestis on alaga alles viimastel aastatel tegelema hakatud, mis on positiivne. Olen kuulnud, et paljud ratsutajad oleksid ratsaorienteerumisest huvitatud ja nõus aitama ka korraldamisel, kuid kohalikud orienteerumisklubid ei ole huvitatud.

Palju hea tulemuse nimel trenni teha tuleb?

Kui tulemust tahad, siis ikka tuleb natuke vaeva näha. Ratsanikul peab olema kaardilugemisoskus ja hobusel võhma, et vastu pidada. Mina käin hobusega maastikul ratsutamas ning olen vahetevahel koos hobusega ka neljapäevakutest osa võtnud. Kuna ratsaorienteerumine on meil meeskonnatöö, siis on hea, kui ka partner oskab hästi kaarti lugeda ja sa mõistad teda poole sõna pealt ning usaldad teda.

Kui raske on hobuse seljas kaarti lugeda?

See on ikka paras kunst, kuid täiesti teostatav. Kompass tuleb küll ära unustada, sest tiirutava hobuse peal on sellest vähe abi. Enamasti on kaart meil neljaks volditud, et oleks mugav käes hoida. Meil käib see nii, et üks loeb kaarti ja teine võtab punkte. Punktivõtjal läheb kaart ikka kortsu küll ja järg kaob käest, sest punktini on vaja kummarduda ja samal ajal peab ka hobust paigal hoidma. Kaardilugejal on enamasti asi kogu aeg järje peal. Teel järgmise kontrollpunktini saab ka

Kolm. fotot: Katri Kuiris

punktivõtja järjepeale ja loetakse koos kaarti. Sõidu ajal arutame, kuhu minna – täielik meeskonnatöö.

Kumb oskus olulisem on, kas kaardilugemisoskus või hobuse hea manööverdamisoskus?

Manööverdamisega ei ole ratsaorienteerumisel eriti midagi pistmist. Kui tulemusi tahad ja aja peale seda kõike teed, siis peab hobusel olema vastupidavust. Kõige tähtsam on ikka kaardilugemise oskus, kui seda ei oska, siis lihtsalt eksid ära, olenemata sellest, kui kiire ratsu sul on. Aeglase ratsu ja kaardilugemisoskusega jõuab ikka märksa kaugemale.

Mis on ratsaorienteerumise juures sinu jaoks kõige kõitvam?

Minu jaoks on see täielik adrenaliinilaks. Olen ratsutamise tegele

juba aastaid ja see on ala, mis mulle sobib. Sa ei lähe niisama sihitult metsa uitama, vaid sul on eesmärk – võimalikult kiiresti leida punkt üles kaardi järgi. Mulle meeldib maastikul rännata. See on väljakutse minule ja mu hobusele. Kooliajal olin tragi sporditüdruk, kuid nüüd on töö ja eraelu kõrvale jäänud ainult ratsutamine. Kui aega leian, siis käin ka jalgsi orienteerumas.

Milliseid soovitusi annaksite neile, kes tahaksid seda ala proovida?

Esiteks minge orienteerumispäevakutele, sealt saab kahe jalaga maa peal olles kaardilugemise kogemuse, mis on sel alal esmatähtis. Ning siis tehke seda kõike koos hobusega. Saaremaal õnneks saab ka hobusega orienteerumispäevakust osa võtta. Oleks tore, kui mandril olevatele huvilistele ka see võimalus antakse.

foto: Monica Kallias

foto: Dille Kadak

Merike, Reet ja tagaplaanil Tiit. Kaasik võistlusteks valmistumas

Brasiilias lõppenud veteranide MMi tulemused kujunesid Eestile kõigi aegade edukaimaks

Küsisime medalisaajatelt muljeid nii radade, maastiku kui ka konkurentide kohta ja kui tähtsale kohale nad oma saavutuse võrreldes eelneva karjääriga asetavad. Loomulikult oli jutuks ka reisimuljed ja mida võiks WMOC2016 silmas pidades korraldajatele soovitada

Merike Vanjuk N35 kahekordne maailma meister

Veidi alahinnati veterane, Euroopa inimesi ei julgetud vist väga džunglisse saata ja pakuti korraliku teedevõrgustikuga üsnagi kiireid maastikke. Sprindi eeljooksuks oli kiire ja tasane linnapark, kus etapivalikute rikastamiseks olid püstitatud ajutised piirdeaiad, et saaks veidikegi jooksjaid kimbatusse ajada. Finaal pakkus samuti mitmeid teevalikuvariante, aga eeldas head füüsi, sest rajal olid päris arvestatavad tõusud, lisaks palav-niiske ilm. Tavaraja eeljooksud toimusid kahel väga erineval ja kiirel maastikul. Õnneks oli finaalis veidigi tehnilisem rada, tõusumeetred ka oluliselt rohkem. Selge, et N35 klassis väga suurt osalust ei ole. Sa oled just oma riigi põhikoondistest „välja kasvanud“ või vahetult ukse taha jäänud või ei taha ennast veel veteraniks pidada. Samas näiteks Vroni König-Salmi võitis kunagi N35 ja aasta hiljem tuli põhiklassi lühirajal hõbedale! Eelnevalt registreerunute nimekirja vaadates ei paistnud minu võistlusklassis suurt konkurentsi tulevat, aga alati peab valvas olema Skandinaavia ja venelannade suhtes. Ikka leidub neid, kes üllatavad. Olen alati orienteerumist töö kõrvalt teinud ega ole seetõttu saanud nii palju pühenduda, kui siseemiselt ehk oleks tahtnud, ja seepärast ma ei tähtsusta ka eelnevaid saavutusi põhiklassis. Eesmärke tuleb ikka seada,

et endaga kokkuleppele jõuda. Samas olen kaks viimast aastat tervisega kimpus olnud. Septembrikuu võistlused näitasid, et kõigele vaatamata olen siiski suutnud hea taseme saavutada (alahinnata ei tasu keskmäästikus viibimist augustikuus seoses osalemisega rogaini MMil). Kui võrrelda põhiklassi MMiga, siis veteranide MMil osalejate arv on tunduvalt suurem ja võistlejatel on vabam, muretum ja seltskondlikum olek nii enne kui ka pärast metsajooksu. Võisteldakse enda eest, kohustused maksumaksja ja sponsori ees puuduvad ning seetõttu on ka närvipinge väiksem. Metsas aga lööb vana spordihing ikka välja, ollakse sarnaselt põhiklassile üsna keskendunud oma sooritusele ning ka pärast võistlemist jätkub juttu ning arutelu kauemaks.

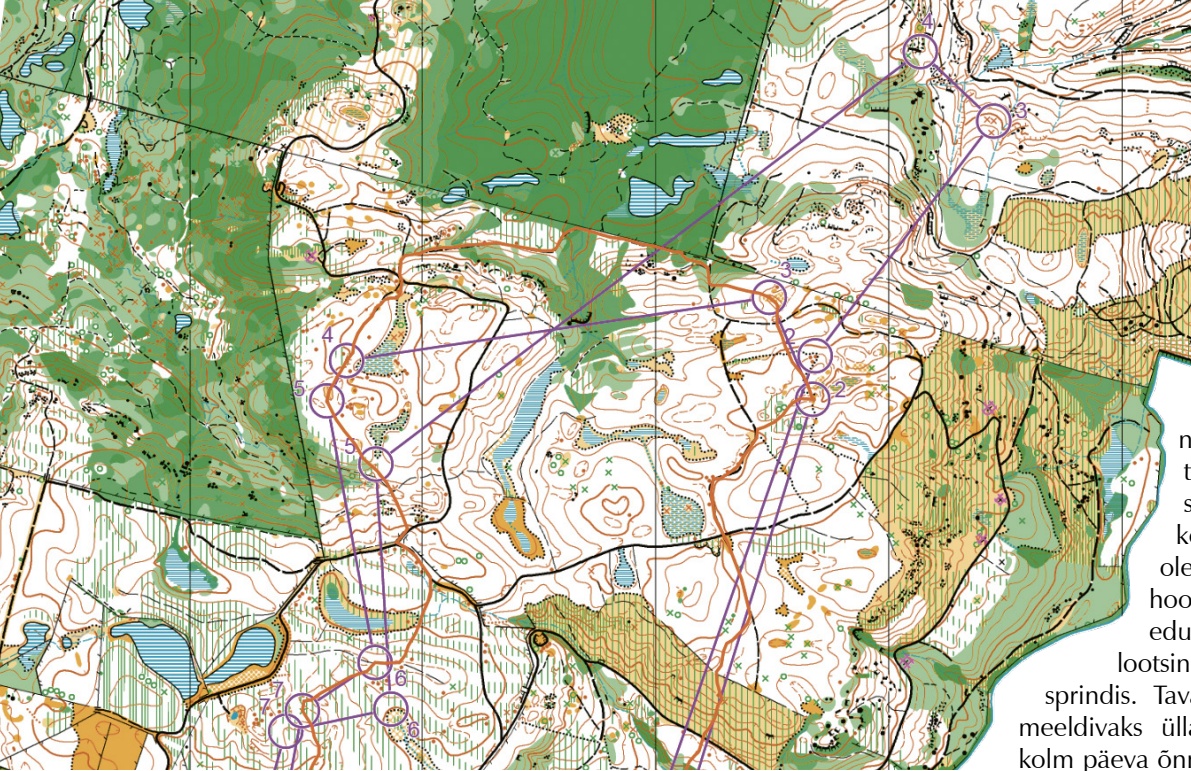
Vau!-elamused

Esimene positiivne Vau! oli juba reisi teise päeva hommikul Sao Paulos, kui läksin hommikul kell 7.20 linna vabaaja parki (Ibirapuera park, kus on ka mitmed muuseumid, palju skulptuure, erinevad pallimänguplatsid, laste mängu- ja ronimisplatsid) treeningule. Milline sportlike inimeste hulk! Kes jooksis (tundus, et paljud väga motiveeritud eesmärgiga), kes tegi kiirkõndi, kes jalutas niisama, toimusid ka ühised jooksutrennid – nii varasel tunnil pühapäeva hommikul! Ja kui keskpäeval parki jalutama läksin, kihaski see inimestest nagu sipelgapesa, nii

et vahepeal tuli pargipingile istuda ja neid aktiivseid inimesi ning nende tegevust veidi eemalt seirata. Kultuuriliselt üllatas, kuidas juba novembri alguses säravad Gramado ja Canela linnakesed ülikülluslikes jõulukaunistustes ning grandioosel jõulukontserdil (8. nov!) laskusid inglid, jõuluvana ja päkapikud köituga Canela katedraali kellatornist alla. Reisi lõpus viibisin Argentiina põhjaprovintsis Saltas ja Jujuys. Sealne kuiv-soe õhk, kaunid mitmevärvilised mäed ja soolajärved pakkusid suurimaid looduselamuksi. Ning loomulikult Argentiina ja Brasiilia piiril asuvad võimsad Iguagu jõad.

Jana Kink N45 kuldmedal sprindis ja hõbemedal tavarajal

Sprindi finaali rada oli veteranide MMi radadest kõige huvitavam. Oli võimalik teha erinevaid teevalikuid, oli võimalusi eksimiseks ja koht ise oli ka väga ilus. Tavaraja eeljooksud toimusid suures osas männimetsas, mida kasvatatakse tööstuslikul eesmärgil. Mets oli hõre, hea nähtavusega. Puude alumiinised oksad olid maha saetud ja metsa alla jäetud, see halvendas läbitavust ja vähendas jooksukiirust. Huvitav oli paks pikkade männiokaste kiht mõnel pool metsa alla. See oli väga pehme ja tekitas kuivas rabas jooksu tunde.

KAART 1:10 000 h 5 m. Fragment tavaraja finaalist, N45 (4,9 km 12 KP). Oma liikumistee on kaardile kandnud Jana Kink. Pikema raja punktid on N35 klassi rajalt. Džungel tumerohelisega, pikemad naisterajad vaid riivasid seda. Tulemused ja kaardid: www.wmoc2014.org.br/

Reljeef oli ümarate vormidega, ebamäärane, 5 m joonega, ja ega ma sellest reljeefist eriti aru ei saanud. Maastik ja rajad olid kahjuks ebahuvitavad, tehniliselt väga lihtsad. Kaardistatud oli ka džungliala (kaardil tumeroheline), aga seal käisid ainult nooremad meesveteranid. Finaalis oli paar rohelist lõiku, aga need tuli läbida mööda teerada joostes või nõlvast üles ronides. Finaal erines eeljooksudest eelkõige selle poolest, et tõusu oli tunduvalt rohkem.

Olen käinud veteranide MMil viis korda ja kindlasti olid Brasiilia rajad kõige lihtsamad ja ebahuvitavamad. Tavaraja maastik ja rajad olid sarnased Portugalis 2008. aastal toimunud veteranide MMile, aga Portugalis oli finaali vägagi nõudlik ja huvitav, nüüd Brasiilias ei olnud. Konkurents Euroopas (ja eriti Skandinaavias) toimuvatel võistlustel on kindlasti suurem kui Euroopast kaugemal. Minul ei olnud mingeid ootusi ega arvamusi konkurentsi suhtes. Oli mitu rootslast, keda pidasin põhilisteks medalipretendentideks. Ega mul tõsist sportlaskarjääri ei ole olnud. Brasiilia veteranide MMi sprindi kuldmedal ja tavaraja hõbemedal on tulemuste mõttes minu parimad saavutused küll. Tegin nii sprindi kui ka tavaraja finaalis enda kohta väga head jooksud. Jah, rajad olid minule sobivad, st tehniliselt lihtsamad, aga kiirust ja jõudu nõudvad. Ka teeradade kiire ja täpne lugemine mulle sobib. Seetõttu ma teadsin, et kui suudan raja (nii sprindis kui tavarajal) ilma oluliste

vigadeta läbida, võin medali saada. Päril esikohta küll ei osanud oodata.

Vau!-elamused

Suurima elamuse pakkusid Iguazu joad. Need on tõesti fantastilised. Väga lähedad olid ka võistluste piirkonnas kasvavad araukaariapuud. Neid on maailmas väga vähestes kohtades, aga seal oli neid palju. Araukaariad kõrguvad metsas üle teiste ja eemalt meenutab vaatepilt dinosauruste filmides nähtut.

Airi Alnek

N50 pronksmedal tavarajal

Registreerimisel lootsin ja ootasin linnasprinti, aga juba viimasest üllatusest oli näha, et finaali kaart on täitsa roheline, kus startida oli lubatud ainult pikkade pükstega. Tavarajal oli eelnev info radade pikkuse kohta väga kahtlusi tekitav. N50 klassi kvalifikatsioonide pikkused (4,1 ja 3,4 km) ei anna väga tavaraja mõõtu välja. Arvasin, et tuleb džunglis turnimine, aga seda lasti meil tegelikult ainult harjutusmaastikul proovida. Võistlusmaastik oli väga eestilik – hea läbitavusega männimets. Rajad tehniliselt hästi lihtsad, aega raja läbimiseks kulus mõlemal päeval napilt üle poole tunni. Tõusu oli palju, lisaks kuum ilm. Osavõtjate väiksem arv oli ette prognoositav, kuigi rootslasi oli kohale sõitnud ikkagi üle 400. Meie klassi võitja Anne Nurmi on ka enne

MMidelt medaleid saanud. Teiste tugevuse kohta mul info puudus. Loomulikult olen medali üle õnnelik. See oli minu esimene MMi medal „päris“ orienteerumises. Eelnevalt olen neid saanud laskeorienteerumises. Kui seda saavutust ka Euroopas korrata õnnestuks, siis oleks super! Tänavune hooaeg on mul olnud üsna edukas, nii et salamisi ikka lootsin medalit, seda küll sprindis. Tavaraja medal oli ikkagi meeldivaks üllatuseks. Tavaraja kõik kolm päeva õnnestus läbida ilma vigadeta ja see teeb suurt rõõmu.

Vau!-elamused

Loomulikult kogu pakett: päike, soojus, palmid, ookean, õitsvad puud ja lilled! Hämmeldust tekitas jõulumelu, mis eestlase meelest bikiinidega kohe mitte kuidagi kokku ei sobi. Ja viimane päev Iguazu kose juures – see oli küll kogu kulutatud raha väärt elamus!

Triina-Britt Preden

N40 hõbemedal sprindis

Maastikud olid huvitavad, aga mulle oleks meeldinud tehniliselt keerulisemad rajad. Maastikul kohtas huvitavaid taimi. Männimetsas oli männiokaste kiht nii paks, et oli tunne, nagu jookseks kergelt õõtsuva raba peal. Mulle meeldivad linnasprindid, aga seekord olid sprindid kahjuks parkides. Sprindi finaalis osutus oluliseks õige teevalik: kas otse võsast või ringi mööda teed. Teevalikutega kahjuks eksisin. Konkurents oli tavalisest nõrgem – eks kauge asukoht tegi oma töö. Minu klassis oli alla 20 osaleja ja see tähendas seda, et eeljooksus tuli ainult tulemus kirja saada, kõik lõpetanud said A-finaali jooksma. Orienteerumine on minu jaoks meeldiv hobi, nii et karjäärist rääkida on natuke liig. Aga loomulikult on medal veteranide MMilt meeldiv saavutus. Medal oli ikka täielik üllatus.

Vau!-elamused

Brasiilia ise oli üks suur elamus. Käisime lisaks võistlustele

São Paolos, Iguacu jugade juures, Manausis džunglituuril ja Rio de Janeiros. Kõige enam üllatas, kui erinevad on Brasiilia osad. Suurlinnades oli näha palju kontraste. Ilusad majad kõrvuti lagunevate majadega. Tänavail magavad inimesed, prügi maas vedelemas ja samas kõrval hingematvad vaated. Võistluskeskus Canela ja kõrvallinnake Gramado olid aga väga euroopalikud. Turismibrošüürides kirjutati, et see piirkond sarnaneb Šveitsile, ja täpselt nii oligi. Džungel ja seal elavad inimesed oli hoopis midagi muud – metsik loodus ja vähenõudlik eluolu. Vähemalt üks ühine joon erinevatel kohtadel Brasiilias oli küll – inimesed olid alati kõik väga sõbralikud ja abivalmis. Ühtegi ohtlikku intsidenti meil ei olnud ega ka kuulnud/näinud seal olles. Kõik sujus nii nagu planeeritud. Meid üllatas, et kõikides hotellides, kus me ööbisime, samuti paljudes söögikohtades oli *wifi* olemas ja toimis. Pangakaardiga maksmine oli samuti igati tavaline. Brasiilia reis on kindlasti minu senistest reisidest kõige meeldejäavam.

Reet Johanson N55 pronksmedal tavarajal

Vägagi kodune maastik, reljeefilt meenutas osaliselt Uniküla või Võiste kaarte: oli risuseid raiesmikke ja metsaaluseid, pisisoid, samuti hea nähtavusega männimetsaaluseid, kuid pisut jalale pehmemaid kui koduses Eestis. Modeli maastikud erinesid tunduvalt võistlusmaastikest. Nendel oli tunda, et oled ikka džunglis. Tavaraja finaali tegi raskeks ühel nõlval ligikaudu 65 m tõusu. See võttis tükiks ajaks päris läbi. Sprindi finaali meenutas rohkem lühendatud tavarada. Minu jooksule sai seal määravaks soov mitte ronida järsust nõlvast üles, jooksin ringi ning kaotasin, ja mitte vähe. Radade kohta võin öelda vaid: liiga vähe KPsid ja tehniliselt suhteliselt kerge, tihtipeale teevalik määraski aja. Konkurentidest ei teadnud ma enne võistlust midagi, kuigi arvasin juba varem, et kõik parimad Brasiiliasse ei tule. Arvasin, et konkurents on tihedam ja et mul tuleb 15 parema hulka saamiseks rohkem rabeleda. Tean oma rajal tehtud vigu ja ilma nendeta oleks koht parem olnud, samas olen kindel, et kõik tegid vigu.

Kindlasti on see minu karjääri parim saavutus, ikkagi MMI pronks, olgugi et veteranina. Medalit ma ei osanud oodata. Halb tunnistada, aga olen laisk üksi treenija, minu treeningud piirduvad võistlustel käimisega. Õnneks käesolev sügis pakkus neid parajalt.

Vau!-elamused

Puhkus, päike, puuviljad, ookean, Amazonas, piraajade püük ja toredad reisikaaslased.

foto: Airi Alneki erakogu

Jana, Merike, Reet ja Airi medalitega

Mõeldes, et Eesti on WMOCi korraldajamaa aastal 2016, mida võiksid korralduse poolt meile eeskujuks tuua või soovitusi anda? Kuidas sealne korraldus sujus?

Merike: Vaatamata sellele, et võistlus toimus lõunamaal, sujus korraldus üldjoontes väga hästi. Et osalejate väikest rahulolematust vähendada, siis modeli maastik ja kaart võiks ikka modelleerida võistlusmaastikke. Sellist ebakõla olen ma kogenud mitmel erineva tasemega võistlusel. Kindlasti on vaja kõigi osavõtivate riikide täismõõtmetes riigilippe. Brasiilias oli osa lippe lihtsalt kokku õmmeldud, nii et vastaspooled olid erinevad. Pärast võistlust kätte antavad puhtad võistluskaardid võiks eelnevalt olla komplekteeritud. Imestama pani üks kohalik brasiillane – kui palju inimene jõuab! Ta korraldas-lahendas võistluste ajal erinevaid probleeme, õhtuti oli ta alati võistluskeskuse sekretariaadis infot jagamas – ja võistles ka veel!

Jana: Brasiilia ei ole suur orienteerumismaa. Võistluste korraldus ei olnud küll Soome ja Rootsi tasemel, aga kõik sujus normaalselt. Probleem oli korraldajate pakutud transport isegi üllatavalt hästi. Oli ka naljakaid apsakaid, näiteks ebasümmeetrilised lipud (USA, Rootsi jms) – ühelt poolt vaadates õiged, teiselt poolt valed. Põhiline, mida Eesti korraldajatele ütles: radade osas ei tohi Brasiiliat näidiseks võtta. Rajad ei tohi olla nii lihtsad. Väga tore oli brasiillaste sõbralikkus ja abivalmidus.

Airi: Korraldusega võib rahule jääda, mingeid suuri apsakaid õnneks ei juhtunud. Põhiline, et punktid oleks õiges kohas õige numbriga ja võistlust ei tühistataks! Väike segadus oli sprindi autastustamisel, kus läksid sassi nii kohad kui medalid. Tulemuste väljariputamisel ei olnud arvestatud vihmavõimalusega ja mõnel päeval puudus süsteemsus. Eestis kasutatakse tavaliselt kilesid ning klassid on kenasti järjest ja sildistatud. Õnneks oli korraldajate hulgas ka piisavalt inglise keele oskajaid. Väga tore oli korraldajate pakutud õhtusöök koos showprogrammiga – sai proovida tuntud ja tundmatuid toite.

Triina-Britt: Olen osalenud kuuel WMOCil. Selle kogemuse põhjal saan öelda, et Brasiilia sai korraldamisega väga hästi hakkama. Mõned asjad on alati, mida annaks paremini teha, aga kõik võistluse mõttes oluline sujus väga hästi. Eestis oleme tänu Tarmo Klaarile harjunud *on-line* tulemustega. Kui seda suudame pakkuda ka Eestis toimival WMOCil, siis oleks see selge edasimineku korralduses.

Reet: Arvan, et meie oleme igati rohkem tasemel kui brasiillased. Juba meie rajameistrid oskavad huvitavamaid radasid planeerida. Tulemuste väljapanek venis, ja siis ei teadnud kunagi, kust mida otsida, lihtsalt öeldes: kõik oli segi nagu puder ja kapsad. KPd olid minu rajal õigesti ja vist teistel radadel ka. Vale punkt on see, mille peale orienteeruja kõige rohkem ärritub. Seda tuleks kindlasti vältida, ülejäänuga lepib orienteeruja alati.

foto: Marika Kirsspuu

Sprindi finaalis ronimist vältinud Reet tegi oma tõusud džunglis järgi